

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΤΟΥ

Ένα ώρατο πρωί, μερικοί γάλλοι έμποροι, που άνυπομονούσαν να γυρίσουν στην πατρίδα τους με τό πλούτη τό όποια άπέκτησαν με χίλιους κόποους στην Άμερική, είχανε συγκεντρωθεί στο κατάστρωμα του ίστιοφόρου που τούς πήγαινε στον τόπο τους και ρωτούσαν τον καπετάνιο πότε θά φτάσουν στη Μασσαλία.

Τά πρόσωπα των γάλλων έπιβιτών έλαμπαν από χαρά.Θά ξαναπατούσαν πάλι τό πόδι τους στην πατρίδα τους και θά ξεχνούσαν στην άγκαλιά των δικών τους τίς πίκρες και τούς καύλους του ξενιτεμού. Όπότό, μεταξύ αυτών ύπήρχε κ' ένας γεροντάκος που δέ φαινόταν τόσο χαρούμενος. Στ' άνησχα χαρακτηριστικά του προσώπου του διάβαζε μιά άπεριόριστη δυσπιστία προς την τύχη, προς τό μέλλον. Ό άνθρωπος αυτός έδειχνε σά να φοβόταν μήπως δέν ξαναπατήσει ποτέ τό πόδι του στο χώμα της Γαλλίας. Μά όταν μάθουμε τί βασανισμένη του ζωή θά δούμε πως είχε δίκιο να φοβάται τίς μεταστροφές της τύχης.

Ό γέρος αυτός έζωσε εύτυχιμένος πριν από πολλά χρόνια στο χωριό του. Ή γυναίκα του είχε πεθάνει, μά του έμεινε ή κόρη του, ή όραία Έλένη, που την έλάτρευε σάν Παναγία. Αύτή ήταν ή μόνη του παρηγοριά. Και ή άλήθεια εινε πως δέν είχε να έπιθυμήσει τίποτα άλλο. Κάτι μικρά κτηματάκια, ή προίκα της μακαρισσας της γυναίκας του, του έπέτρεπαν να ζή άνετα σχετικάς με την αγαπημένη του την κόρη.

Άλλ' ή εύτυχία του αυτή δέ βάσταξε πολύν καιρό. Μιά μέρα άραξε στο παράλι χωριό τους ένα καράβι, με καπετάνιο κάποιον ψηλό μελαγχρόνό νέο, με λυγερή κορμοστασία και άστραφτερά μάτρα μαύια. Ή Έλένη έννοιωσε την καρδιενή καρδιά της να χτυπά, άπ' την πρώτη στιγμή που τον άντίκρουσε. Την αγάπης και κείνος και τί ζήτησε γυναίκα άπ' τον πατέρα της. Μά ό πατέρας της άρνήθηκε: φοβήθηκε να δώσει την κόρη του σε θάλασσινό, που θά την έκιρινε μακριά μαζύ του άρνήνοντάς τον έρημο. Τού κάλυ τον παρεκάλεσε ή Έλένη να της δώσει την εύχή του να παντρευθή τό Γιάννη —έτσι έλεγαν τον άστραφο θάλασσινό. Στο τέλος οι δυο έρωτευμένοι άφου είδανε κ' άπόειδαν, άποφάσισαν να φύγουν κρυφά...

Ό γέρος κόνιψε να τρελλαθή άπ' την άπελιπίσι του, όταν έμαθε την κακή αυτή είδηση. Έτρεξε άμέσως σ' εν Νομάρχη. Έπυσε σά πόδια του και τον παρεκάλεσε να δώσει παραγγελία σ' όλα τά λιμάνια της Γαλλίας να πιασουν τον ξεπλανητή, μόλις άράξει πουθενά, και να του πάρουν πίσω την κοπέλα. Πράγματι, ή άρχής ανέκαλύψαν, ύστερα από λίγο καιρό τό καράβι του Γιάννη σ' ένα λιμάνι της Βρετανίας. Μά κείνος δέν ήταν άνθρωπος που θάφηνε να του πάρουν εύκολα τό θησαυρό του. Ήρθε σά χέρια με τούς στρατιώτες, σκότωσε μάλιστα και τον έλι κεφαλή κ' ύστερα έγινε άφαντός με τό καράβι του. Οι άρχές τον έπικήρυξαν άμέσως —μά δέν ξανάδωσε άπο τότε σημαία ζωής. Και κανείς δέν έμαθε τί άπόγινε με την Έλένη

Τρεις μήνες ό γέρος χαροπύλεψε. Κι όταν μπόρεσε να σταθή σά πόδια του, πήρε την άλόγασή να πουλήση τά κτήματά του και να ξενητευθή μακριά, στην Άμερική. Έξή χρόνια πέρασε στη μαύρη ξενιτειά. Και όταν κατάλαβε πως πλησίαζε πιά τό τέλος του, δέν μπόρεσε να βιστάξη στην έπιθυμία του να πεθάνη στον τόπο όπου είχε μεγαλώσει ή κορούλα του —και γυρνόσε τώρα στη Γαλλία...

Βυθισμένος όμως στους μικρούς στοχασιμούς του, δέν είχε άντιληφθεί πως ό καπετάνιος κοίταζε προσεκτικά, με κάτι άλλους ταξειδιώτες, ένα μαύρο σημάδι στο βάθος του ορίζοντος. Ήταν ένα πλοίο.

— Περίεργο! σά να μου φαίνεται πως κόβει δρόμο κ' έρχεται καταπάνω μας! εινε άξαφνα ό καπετάνιος.

Περιμεναν να πλησιάση λίγο τό άγνωστο καράβι να δούνε τί ήτανε.

— Καπετάνιο! εινε ό «Πειρατής»!... —φώναξε ό τιμονιέρης από ψηλά.

— Κατάρα! έβρουχήθη τότε ό καπετάνιος κ' έτρεξε σάν άστραφή στη γέφυρα, ενώ οι ταξειδιώτες έτρεχαν σάν τρελλοί άπάνω-κάτω στο κατάστρωμα, τό όποιο γέμισε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα από άντρες και γυναικόπαιδα, που κοίταζαν με μάτια ορθάνοιχτα τό μαύρο άπειλητικό σημείο να διαγραφεται στον ορίζοντα όλοένα και πιό ευδιάκριτα...

Ή διαταγές του κατετάνιου —«Στά όπλα!... άνεβάστε και τ' άλλα τά πανιά!... ή γυναίκες; και τά παιδιά να κρυφτούν στις καμπίνες τους!...» — μόλις άκούγονταν μέσ στον τρομακτικό θόρυβο. Οι ναύτες έτρεχαν σάν άστραφή άπάνω κάτω κ' έτοιμαζόντανε γιά άμυνα ενώ ό «Πειρατής» προχωρούσε...

— Δέ γλυτώνουμε, εινε μ' άελεπία ό καπετάνιος. Κανένα καράβι ως τώρα δέ γλύτωσε άπ' τά νύχια του «Πειρατή». Ό Θεός βοηθός!...

Ή σύρραξη έσείσθηκε άγρια. Μά και ή πάλη άνιση. Οι μαύροι δαίμονες του «Πειρατού» έπιασαν τό ίσπανικό ίστιοφόρο με τούς γάντζους των και χύμησαν σάν άστραφή στο κατάστρωμά του. Ό άρχηγός τους, ένας ψηλός μαυροπόροπος λεβεντάνθρωπος, με μάτια άστραφτερά, έδινε διαταγές δρθιος στην κουπαστή του πειρατικού. Οι άντρες του έσφαζαν με κλειστά τά μάτια. Διψούσαν αίμα, και όταν κουράστηκαν πιά να σκοτώνουν, άρχισαν να ψάχνουν να βρουνε λεπτά ή πολύτιμα άντικείμενα...

Ό γέρος, κρυμμένος πίσω άπο ένα μεγάλο σεντούκι είχε παρακολούθει τό τρομερό θέαμα τρέμοντας σύγκομος. Ό φόβος του θανάτου ένίκησε, την τελευταία στιγμή, την άπάθειά του. Παρακαλούσε τό Θεό να μήν τον άνακαλύψουν. Μά ή εύχή του δέν εισακούσθηκε. Ένας άρχιος Άλγερινός τον ανέκαλύψε, τον άρπαξε άπ' τό γιακά, τον πήκωσε ψηλά, στον άέρα σάν πούπουλο κ' έτοιμαζόντανε να τον πετάξη στη θάλασσα όταν άξαφνα άκούστηκε ή δυνατή φωνή του άρχηγού, που στεκότανε ακόμα δρθιος πάνω στην κουπαστή του πειρατικού τό όποιο ήταν ακόμα διαλαρωμένο και γαντζωμένο με τό ίσπανικό ίστιοφόρο.

— Στάσου, Άλλή!

Ό Άλγης κατέβασε τό γέρο στο κατάστρωμα. Ό άρχηγός πέρασε τότε άπ' τό ένα καράβι στ' άλλο, και τον πλησίασε. Άμέσως όμως και οι δυο άνδρες όπιστοχώρησαν.

— Ό Γιάννης!... ψιθύρισε βραχνά ό γέρος.

— Πατέρα!... φώναξε με πόνο ο πειρατής. Και σκέπασε τό πρόσωπο με τά χέρια του.

Ή αυθόρμητη κραυγή έκανε τό γέρο να συγκινηθή γιά μιά στιγμή. Μά ξαναθυμήθηκε τό παλιν —την κόρη του που την έχασε, τίς πίκρες της ξενιτειάς — και ιρελλός άπ' τον θυμό του, ώρμησε πάνω στο Γιάννη τον άρπαξε άπ' τό λαιμό και άρχισε να τον τραντάξη, φωνάζοντας:

— Που εινε ή κόρη μου!... Τί την έκανες την κόρη μου, κακούργε;

Δυο — τρεις πειραταί που έβλεπαν μ' άπορία τον άρχηγό τους, τον τρόμο και τό φόβο των θάλασσών νύφηνη ένα γέρο να του μιλάει έτσι και άλλωνή χέρι άπάνω του, έκαναν να τραβήξουν τά κόκκινα άκόμια άπ' τό αίμα σταθιά τους. Μά ό Γιάννης τούς σταμάτησε με μιά άγρια ματιά. Ύστερα, άνέβηκε στη γέφυρα, ρώναξε όλο τό πλήρωμά του και του έλεπε, δείχνοντας τό γέρο:

— Εινε ό πατέρας της Έλένης!

Και ό γέρος είδε τότε με μεγάλο του κατάπληξη όλους έκείνους τούς δαίμονες να ύποκλιώνονται μπροστά του με σεβασμό.

— Και τώρα, ακολουθήσε με! του έλεπε άξαφνα ό Γιάννης. Φαινότανε πως με μεγάλο κόπο συγκρατούσε τά δακρυά του.

Πέρασαν στο πειρατικό. Ό Γιάννης τράβηξε σε μιά μεγάλη σιδερένια πόρτα, έβγαλε κάτι κλειδιά άπ' την τσέπη του, την άνοιξε, κατέβηκαν κάμποσα σαλιά και ό γέρος βρέθηκε μπρός σ' ένα άφάνταστο θέαμα.

Εινε την κόρη του, νεκρή, μπλασαμομένη, ξεπλωμένη μέσα σ' ένα φέρετρο με γυάλινο σκεπασμα. Και —τό τρομερότερο— ένα μαχαίρι ήτανε μπηγμένο ακόμα στην καρδιά της.

Κοντοστάθηκε μιά στιγμή κ' ύστερα σωριάστηκε χάμα μ' άναφυλλητά, ενώ ό Γιάννης ό τρομερός πειρατής, έφευγε και κείνος όπλα του, κλαίοντας άπ' τό βιθύ της καρδιάς του.

— Γιά κείνη, γιά να μήν την χάσω, άπαρνήθηκα πατρίδα και σπίτι κ' έγινα κούρσαρος. Και μόνος μου τη σκότωσα, έπειδή ήθελε να μ' άφήση και να γυρίση κοντά σου!... Άχ! Έλένη! Έλένη!...

... Σε λίγο οι δυο άνδρες έκλαιαν άγκαλιασμένοι μπρός στο πτώμα έκείνης που τόσο θεριά την είχαν αγαπήσει...

*

ΖΟΥΛ ΡΕΝΑΡ

“ΦΥΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ”,

(Από τό περίφημον βιβλίον του Ζούλ Ρενάρ διά τά ζωα. Πώς τού φαίνονται, ποιά έντίποινο τού κάνουν, πώς τά παρομοιάζει.)

•Ο φύλλος.— Ένας κόκος ταμπάκου μ' έλατήριο!

•Η πεταλούδα.— Βασιλάκι διπλωμένο σε δυό, που ζητάει τη διεύθυνση κάποιου λουλουδιού!

•Η πυγολαμπία.— Τί να συμβαίνει; Εινε μεσάνυχτα κ' ακόμη έχει αναμμένη ή λάμπα της.

Μιά σταγόνα άπό τό φεγγάρι πεσμένη πάνω στο χορτάρι.

•Ο σαλίγγαρος.— Ένας πωχός διαβολάκος που βαδίζει με τη γλώσσα.